

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: **B. M.**, narozený dne X,
státní příslušností X
t.č. v X
zastoupen Mgr. Umarem Switatem, advokátem,
se sídlem Dědinova 2011/19, 148 00 Praha 4

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,**
odbor cizinecké policie,
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. ledna 2025, č.j. KRPA-226013-55/ČJ-2024-000022-ZZC,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou došlou Městskému soudu v Praze dne 31. 1. 2025 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 8. ledna 2025, č.j. KRPA-226013-55/ČJ-2024-000022-ZZC, jímž byla podle ust. § 124b odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České

republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákona o pobytu cizinců“), o 90 dnů prodloužena doba zajištění za účelem vycestování stanovená rozhodnutím žalované ze dne 13. 7. 2024, č. j.: KRPA-226013-10/ČJ-2024-000022-ZZC, rozhodnutím žalované o prodloužení doby trvání zajištění ze dne 9. 10. 2024, č.j. KRPA-226013-36/ČJ-2024-000022-ZZC, a rozhodnutím žalované ze dne 6. prosince 2024, č.j. KRPA-226013-48/ČJ-2024-000022-ZZC.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě namítal předně, že napadené rozhodnutí je nezákonné a že byl v řízení, které mu předcházelo zkrácen na svých právech.
3. Tvrdil, že pro prodloužení doby trvání zajištění nejsou splněny podmínky a prodloužení je nezákonné. Je rovněž nedostatečné odůvodnění doby trvání zajištění, když v něm absentuje jakákoli úvaha o tom, proč vylo v případě žalobce nezbytné přistoupit ke stanovení doby zajištění právě po žalovaným stanovenou dobu. Žalovaná též podle žalobce neprokázala, že předání žalobce do X je uskutečnitelné v době trvání zajištění. Žalovaná rovněž podle žalobce konstatovala, že jeho vycestování je možné, neboť sám neuvedl žádnou překážku ve vycestování, aniž by řádně zkoumala bezpečnostní situaci v zemi původu a to, zda nedochází k porušování základních lidských práv a svobod.
4. Žalobce měl za to, že žalovaná nemůže prodloužování zajištění donekonečna opírat o jakési povědomí o tom, že Velvyslanectví X spolupracuje a ověřuje totožnost i vystavuje náhradní cestovní doklady, aniž by měl alespoň základní informaci, zda a v jaké lhůtě Velvyslanectví cestovní doklad vystaví. Žalobce se sice dopustil protiprávního jednání, ale tento pouhý fakt s ohledem na nové skutečnosti, které nastaly s přihlédnutím k délce řízení a nečinnosti Velvyslanectví není důvodem pro další prodloužení zajištění, neboť pominulo nebezpečí, že žalobce bude mařit výkon správního rozhodnutí nebo narušovat veřejný pořádek.
5. Dále žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2011, č.j. 1 As 119/2011-39, namítal, že žalovaná překročila meze správního uvážení při stanovení doby prodloužení zajištění.
6. Tvrdil dále, že má dostatek finančních prostředků na zajištění pobytu na území a k vycestování, proč by bylo účinné uložení zvláštních opatření za účelem vycestování. V případě propuštění by žalobce byl kontaktní na adrese svého zástupce a neprodleně by si zajistil vydání náhradního cestovního dokladu. Žalobce dále tvrdí, že se bude pravidelně dostavovat ve stanovené lhůtě k policejnímu orgánu, a žádá, aby byl vyzván ke složení vyměřené finanční záruky, proč má za to, že pominuly důvody pro prodloužení zajištění.
7. Podle žalobce také napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do jeho soukromého a rodinného života a žalovaná řádně nezkoumala trvání důvodů zajištění.

III. Vyjádření žalované

8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že činila veškeré kroky směřující k realizaci vycestování, jež popsala v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Přes urgence na velvyslanectví země původu ze dne 26. a 30. 9. 2024 nebyl žalobci vydán náhradní cestovní doklad. Na straně žalobce neexistují dlouhodobé překážky, které by znemožňovaly jeho vycestování. Při kontrole dne 13. 7. 2024 žalobce pobýval na území v rozporu s uloženým opatřením Francie ze dne 6. 12. 2023, když měl zavedený aktivní návratový záznam v SIS dle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860 ze dne 28. 11. 2018.

Z jednání a pobytové historie žalobce je zřejmé, že by i nadále pobýval na území schengenského prostoru a nerespektoval by platná uložená opatření. Na str. 6-8 napadeného rozhodnutí žalovaná vysvětlila, proč nepřistoupila k užití mírnějších opatření, a to ve smyslu subjektivní (nemožnost) i objektivní složky (neúčelnost).

9. Proto žalovaná s ohledem na shora uvedené navrhla zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

10. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovanou ohledně napadeného rozhodnutí vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti.
11. Dne 13. 7. 2024 v 11:50 hodin byl žalobce v budově Obvodního soudu pro Prahu 4 zajištěn a omezen na osobní svobodě dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. (úřední záznam Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 13. 7. 2024, č. j.: KRPA-226013-1/ČJ-2024-000022).
12. Žalobci byl trestním příkazem X ze dne X, sp. zn. X, uložen trest vyhoštění z území České republiky na dobu 18 měsíců za přečin krádeže podle ust. § 205 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, kterého se dopustil dne X odcizením zboží z prodejny.
13. V rámci podání vysvětlení dne 13. 7. 2024, z nějž byl vyhotoven protokol, č. j.: KRPA-226013-9/ČJ-2024-000022-ZZC, žalobce mj. uvedl, že do České republiky přicestoval před dvěma dny z Paříže, kde žije asi dva roky a provozuje autoservis. Je si vědom svého nelegálního pobytu, cestovní doklad zanechal ve Francii, neboť spoléhal na to, že ho nebude kontrolovat policie. V České republice nemá žádné příbuzné ani nikoho, komu by ukončení pobytu zasáhlo do soukromého či rodinného života. Nic tu nevlastní, nemá zde žádné závazky ani pohledávky. Je rozvedený a ve Francii žijí jeho děti mající X národnost, chodí za nimi na návštěvu a řádně na ně platí výživné. Pokud jde o krádež ze dne X, jednalo se o nedorozumění, žalobce totiž nevěděl, jak se jde k pokladnám. Léčí se se X, každé dva týdny chodí na kontrolu k lékaři. V zemi původu mu nehrozí žádné nebezpečí, jezdí tam pouze na návštěvy k rodičům; nikde nežádal o azyl.
14. Dne 13. 7. 2024 vydala žalovaná pod č. j.: KRPA-226013-10/ČJ-2024-000022-ZZC rozhodnutí o zajištění podle ust. § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců na dobu 90 dnů. Jak vyplývá z odůvodnění, žalobce se snaží na území schengenského prostoru setrvat co nejdéle i přes vědomost skutečnosti, že mu bylo ve Francii uloženo návratové rozhodnutí. Nebylo možné aplikovat žádné ze zvláštních opatření dle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců, neboť hrozí nebezpečí, že žalobce z území Evropské unie dobrovolně nevycestuje. Lhůta trvání zajištění byla stanovena na 90 dnů při zohlednění předpokládané složitosti přípravy realizace vycestování.
15. Podle informace Policejního prezidia ČR, Ředitelství pro mezinárodní policejní spolupráci, ze dne 13. 7. 2024 není žalobce oprávněn pobývat na území Evropské unie, neboť má uložený zákaz vstupu od prefektury Amiens s platností od 8. 11. 2023 do 8. 11. 2024.
16. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2024, č. j.: 4 A 34/2024-27, byla zamítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí žalované, č. j.: KRPA-226013-10/ČJ-2024-000022-ZZC. Soud totiž shledal, že v žalobcově případě byly naplněny všechny podmínky pro rozhodnutí o zajištění podle ust. § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, nebyly indikovány ani žádné překážky v realizovatelnosti žalobcova vycestování, nebylo možné použít mírnějších

opatření, přičemž použití institutu zajištění nebylo nepřiměřené, stanovená délka zajištění byla dostatečně odůvodněna.

17. Rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 9. 9. 2024, č. j.: CPR-44998-6/ČJ-2024-930311-V227, nebylo vyhověno žádosti žalobce o propuštění ze zařízení ve smyslu ust. § 129a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce svou žádost odůvodnil disponováním platným průkazem o povolení k pobytu v Rumunsku, ovšem předložil pouze rumunský řidičský průkaz.
18. Podle zprávy Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 9. 10. 2024, č. j.: CPR-38361-12/ČJ-2024-930311-T225, dne 7. 8. 2024 velvyslanectví země původu potvrdilo ověření totožnosti žalobce, načež správní orgán dne 22. 8. 2024 podal žádost o vystavení náhradního cestovního dokladu. Ve dnech 13., 26. a 30. 9. 2024 byly činěny opakované dotazy na stav vyřízení žádosti, avšak k žádnému posunu nedošlo. Přesný okamžik vydání náhradního cestovního dokladu nelze stanovit, avšak X velvyslanectví náhradní cestovní doklady v praxi vystavuje, jak známo z úřední činnosti, nelze tudíž jeho nevystavení předjímat v žalobcově případě; předpoklad realizace vyhoštění (resp. vycestování) v průběhu prodloužení zajištění je reálný.
19. Dne 9. 10. 2024 vydala žalovaná rozhodnutí č.j. KRPA-226013-36/ČJ-2024-000022-ZZC, kterým prodloužila dobu zajištění žalobce za účelem vycestování o 60 dnů. Proti tomuto rozhodnutí žalované podal žalobce žalobu, která byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 5. 11. 2024, č. j.: 21 A 47/2024-29, zamítnuta.
20. Rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 28. 11. 2024, č.j. CPR-44998-10/ČJ-2024-930311-V227, nebylo vyhověno žádosti žalobce o propuštění ze zařízení ve smyslu ust. § 129a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
21. Podle zprávy Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 4. 12. 2024, č. j.: CPR-38361-18/ČJ-2024-930311-T225, dne 7. 8. 2024 velvyslanectví země původu potvrdilo ověření totožnosti žalobce, načež správní orgán dne 22. 8. 2024 podal žádost o vystavení náhradního cestovního dokladu. Ve dnech 13., 26. a 30. 9. 2024 byly činěny opakované dotazy na stav vyřízení žádosti, avšak k žádnému posunu nedošlo. Dne 20. 11. 2024 byly podána opětovná žádost o vydání náhradního cestovního dokladu. Dne 2. 12. 2024 Velvyslanectví X poprvé reagovalo, aby se dotázalo, který úřad zadal záznam do SIS. Dne 4. 12. 2024 bylo opětovně při příležitosti odpovědi na dotaz požádáno o sdělení, kdy bude náhradní cestovní doklad vydán. Přesný okamžik vydání náhradního cestovního dokladu nelze stanovit, avšak X velvyslanectví náhradní cestovní doklady v praxi vystavuje, jak známo z úřední činnosti, nelze tudíž jeho nevystavení předjímat v žalobcově případě; předpoklad realizace vyhoštění (resp. vycestování) v průběhu dalšího prodloužení zajištění je reálný.
22. Dne 6. 12. 2024 vydala žalovaná rozhodnutí č.j. KRPA-226013-48/ČJ-2024-000022-ZZC, kterým prodloužila dobu zajištění žalobce za účelem vycestování o 30 dnů. Proti tomuto rozhodnutí žalované podal žalobce žalobu, která byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2025, č. j.: 20 A 1/2025-17, zamítnuta.
23. Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2025, č.j. 8 Azs 199/2024-55, byla pro nepřijatelnost odmítnuta kasační stížnost žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2024, č.j. 4 A 34/2024-27.

24. Podle zprávy Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 7. 1. 2025, č. j.: CPR-38361-21/ČJ-2024-930311-T225, dne 7. 8. 2024 velvyslanectví země původu potvrdilo ověření totožnosti žalobce, načež správní orgán dne 22. 8. 2024 podal žádost o vystavení náhradního cestovního dokladu. Ve dnech 13., 26. a 30. 9. 2024 byly činěny opakované dotazy na stav vyřízení žádosti, avšak k žádnému posunu nedošlo. Dne 20. 11. 2024 byly podána opětovná žádost o vydání náhradního cestovního dokladu. Dne 2. 12. 2024 Velvyslanectví X poprvé reagovalo, aby se dotázalo, který úřad zadal záznam do SIS. Dne 4. 12. 2024 bylo opětovně při příležitosti odpovědi na dotaz požádáno o sdělení, kdy bude náhradní cestovní doklad vydán. Dne 20. 12. 2024 požádalo Velvyslanectví X o zorganizování konzulárního pohovoru s žalobcem, který byl naplánován na 8. 1. 2025. Přesný okamžik vydání náhradního cestovního dokladu nelze stanovit, avšak X velvyslanectví náhradní cestovní doklady v praxi vystavuje, jak známo z úřední činnosti, nelze tudíž jeho nevystavení předjímat v žalobcově případě; předpoklad realizace vyhoštění (resp. vycestování) v průběhu dalšího prodloužení zajištění je reálný, avšak nikoli do 8. 1. 2025, tj. ve lhůtě dosavadního prodloužení zajištění.
25. Dne 8. 1. 2025 vydala žalovaná napadené rozhodnutí, podle jehož odůvodnění nelze od žalobce očekávat jeho dobrovolné vycestování. Na str. 6 až 8 napadeného rozhodnutí se žalovaná zabývala nemožností uložení zvláštních opatření dle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť by byla zjevně neúčelná. Lhůta prodloužení zajištění byla stanovena na 90 dnů při zohlednění předpokládané složitosti přípravy vycestování, zejména pak zdoluhavosti procesu vydání náhradního cestovního dokladu žalobci. Jelikož v České republice nežijí žádné žalobci blízké osoby ani jeho rodinní příslušníci, nebudou zajištěním dotčeny rodinné a soukromé poměry žalobce.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

26. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Přihlížel přitom i k případným nezákonnostem nad rámec žalobních bodů v souladu se závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
27. Napadené rozhodnutí pak soud přezkoumal, neboť žalobce se může v souladu se zákonem domáhat přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo rozhodováno o jeho právech a povinnostech. V takto vymezeném rozsahu pak na základě žalobních bodů, kterými je vázán, přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo.
28. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce ve lhůtě 5 dní ode dne podání žaloby nenavrl nařízení jednání a žalovaná ve svém vyjádření k žalobě výslovně souhlasila s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
29. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské*

republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

30. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců [p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevystoupal z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.
31. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců [p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinná zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení.
32. Podle ust. § 124b odst. 4 zákona o pobytu cizinců [p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy vycestování cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy vycestování cizince, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem vycestování je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
33. Podle § 125 odst. 1 první věty zákona o pobytu cizinců [d]oba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.
34. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců [z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
 - a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo
 - d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly“.

35. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *[při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
36. Podle čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) *[k]aždý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné.*
37. Soud má předně za to, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a dostatečně odůvodněné. Podle konstantní judikatury NSS platí: „Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2010, č. j.: 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j.: 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j.: 9 As 71/ 2008-109). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaná v projednávané věci podle názoru soudu dostala, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsala, z jakých skutkových a právních okolností vycházela, jakými úvahami byla při svém rozhodování vedena a co ji vedlo k prodloužení doby zajištění žalobce. Soud dospěl k závěru, že žalovaná se konkrétní situací žalobce podrobně zabývala a napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu.
38. Námitka nedostatečného odůvodnění délky prodloužení zajištění důvodná není, neboť se žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí délce zajištění řádně věnovala na str. 8, kde odkázala na předpokládaný časový rámec potřebný k realizaci vycestování žalobce. Coby zásadní byla shledána skutečnost, že velvyslanectví země původu musí žalobci vydat náhradní cestovní doklad, přičemž Ředitelství služby cizinecké policie na opakované dotazy ohledně stavu vyřízení žádosti o vydání tohoto dokumentu neobdrželo jasnou odpověď. Jak plyne z konstantní judikatury, která se sice vztahuje ke správnímu vyhoštění, ale lze ji použít i ve vztahu k vycestování: „Hlavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění (§ 124 odst. 3 zákona ... o pobytu cizinců ...), proto musí být v odůvodnění rozhodnutí o zajištění uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti.“ (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j.: 1 As 93/2011-79). Požadavky na odůvodnění doby zajištění a určení časového rámce jednotlivých úkonů nutných k realizaci vycestování je nutno odvíjet od konkrétních skutkových okolností věci, přičemž v mnoha případech nebude možné trvat na uvedení konkrétní doby potřebné pro provedení každého konkrétního úkonu, zvláště za situace, kdy je realizace některých kroků závislá na součinnosti příslušných orgánů země, do níž má cizinec vycestovat. Obecně tedy postačuje, pokud je v rozhodnutí logicky shrnuto, jaké konkrétní úkony bude třeba za účelem realizace vycestování učinit a jak dlouho by tyto úkony měly dle zkušeností žalované trvat (srov.

rozsudky NSS ze dne 28. 5. 2021, č. j. 6 Azs 18/2021-29, či ze dne 29. 3. 2019, č. j. 4 Azs 5/2019-25).

39. Pokud se týče otázky realizovatelnosti vycestování, NSS konstatoval již v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j.: 7 As 79/2010-150, publ. pod č. 2524/2012: „*Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona o pobytu cizinců možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.*“ Vycestování se v případě žalobcejevilo jako zcela realistické, neboť velvyslanectví země původu potvrdilo ověření totožnosti žalobce a dotázalo se, který úřad zadal záznam do SIS. Žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala neexistenci překážek trvalejší povahy, a to jak absenci hrozeb v zemi původu, jež by vycestování bránily, tak i absenci vazeb žalobce k území České republiky. Aktuálně sice lze hovořit o určitých průtazích ve vydání náhradního cestovního dokladu ze strany Velvyslanectví X, nicméně toto není zcela nečinné, když si vyžádalo konzulární pohovor s žalobcem, který byl zorganizován na den 8. 1. 2025. Nelze tedy bez dalšího ke dni vydání napadeného rozhodnutí uzavřít, že v případě žalobce nebude pravděpodobně možné uskutečnit zákonný účel omezení osobní svobody žalobce.
40. V citovaném rozsudku NSS, č. j.: 7 As 79/2010-150, jakož i např. v rozsudku NSS ze dne 15. 6. 2022, č. j. 6 Azs 59/2021-27, se také výslovně poznamenává, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má cizinec vycestovat, ale pouze vytvoření podmínek pro naplnění daného účelu.
41. Soud má rovněž na tomto místě za to, že určitá zdlouhavost či složitost procesu vydávání náhradního cestovního dokladu zastupitelským úřadem země původu nemůže jít bez dalšího k tíži žalovaného správního orgánu, neboť je elementární povinností žalobce disponovat řádným cestovním dokladem.
42. V případě žalobce nebylo taktéž možné přistoupit k uložení zvláštních opatření dle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce sám během podání vysvětlení dne 13. 7. 2024 v zásadě negoval všechny okolnosti, jež by potenciálně mohly vést k uložení zvláštních opatření. Žalovaná v napadeném rozhodnutí (str. 6 až 8) řádně a důkladně odůvodnila, proč nebylo možné přistoupit k uložení zvláštních opatření, přičemž se zabývala každým opatřením zvlášť, a to individuálně s ohledem na konkrétní situaci žalobce. Na důvodnosti nevyužití mírnějších opatření ze strany žalované pak nemohou mít žádný vliv až v samotné žalobě uvedené deklarace žalobce o ochotě dostavovat se k policejnímu orgánu či ochotě složit přiměřenou blíže nespecifikovanou finanční záruku.
43. Ke dni svého vydání by tudíž napadené rozhodnutí obstálo, soud však s ohledem na mezinárodní závazky České republiky dále zkoumal, zda nenastala po vydání rozhodnutí nějaká skutečnost, jež by trvání zajištění bránila. Uvedený požadavek vyplývá z ust. čl. 5 odst. 4 Úmluvy (srov. např. rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j.: 9 Azs 193/2019-48). Soud však neshledal žádnou zásadní okolnost, kvůli níž by mělo dojít k prolomení ust. § 75 odst. 1 s.ř.s., tj. k provedení přezkumu ke dni vydání napadeného rozhodnutí.

44. Žalovaná se rovněž na str. 10 napadeného rozhodnutí v dostatečném rozsahu zabývala tím, zda žalobci hrozí v zemi původu nebezpečí, resp. tím, zda jde z pohledu žalobce o bezpečnou zemi původu. Nelze přitom žalované úspěšně vytýkat, když se ponejvíce v tomto směru opřela o tvrzení samotného žalobce, který v rámci svého výsledku žádné překážky ve vycestování ani hrozící nebezpečí neuplatňoval, protože lze závěr žalované o tom, že X je pro žalobce bezpečnou zemí, aprobovat.
45. Zejména ze str. 10 napadeného rozhodnutí se konečně podává, že se žalovaná v odpovídajícím rozsahu zabývala přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, kdy vyšla z toho, že se žalobce nemá na území České republiky žádné rodinné příslušníky. Je rozvedený a dvě děti má na území Francie. Rodiče má v zemi původu a je s nimi v kontaktu. Vážnější zdravotní obtíže neuplatňoval. Na území České republiky nemá žádné vazby ani majetek. Není rodinným příslušníkem občana Evropské unie a na území České republiky se nenachází žádná osoba, ke které by měl vyživovací povinnost. Soud má proto za to, že žalovaná dospěla ke správnému závěru o přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
46. Žalovaná napadeným rozhodnutím ani předcházejícím řízením neporušila základní zásady a elementární procesní ustanovení správního řízení. Soud konstatuje, že z obsahu správního spisu žádné takové pochybení nevyplynulo a nebylo zjištěno. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, vše nezbytné řádně odůvodněné a doba prodloužení zajištění zvolena přiměřeně konkrétním okolnostem.

VI. Závěr a náklady řízení

47. Ze všech shora uvedených důvodů zdejší soud neshledal žalobu důvodnou, když současně neshledal v postupu žalované žádná vážná pochybení či jiné deficity, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
48. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalované, která měla v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žalované náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 7. února 2025

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce